

Ο **παρεξηγημένος** **«Μαυρογιαλούρος»** κι ο **αφανής** **«Γκρούεζας»**

«Ο Μαυρογιαλούρος ποτέ δεν πεθαίνει», «Έδρασε ως ένας άλλος Μαυρογιαλούρος», «Πάντα επίκαιρος ο Μαυρογιαλούρος»...

Αυτές είναι μερικές από τις κλασικές ατάκες, που χρησιμοποιούνται για να καταγγεληθεί κάποιος πολιτικός για διαφθορά, παροχολογία κ.λπ.

Στην ελληνική ταινία «Υπάρχει και φιλότιμο», ο Μαυρογιαλούρος (Λάμπρος Κωνσταντάρας) είναι ένας τυπικός πολιτικός, με ξύλινο λόγο κι αποκομμένος από την πραγματικότητα, ενώ έχει και μια μάλλον κοινότοπη γνώμη για τους ψηφοφόρους (ειδικά της επαρχίας), που κινείται γύρω από τον άξονα του κλασικού ρουσφετιού και των προεκλογικών υποσχέσεων -χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ελληνικής πολιτικής πραγματικότητας (κι όχι μόνο).

Πουθενά στην ταινία όμως δεν διαφαίνεται ένας χαρακτήρας ανέντιμος χωρίς ηθικούς φραγμούς. Χαρακτηριστικές είναι οι σκηνές που αυτοσαρκάζεται και μουντζώνει κι ο ίδιος τον...Μαυρογιαλούρο (δηλαδή τον εαυτόν του), μαζί με τους αγανακτισμένους χωρικούς, όταν πληροφορείται τις αδικίες και τις λαμογιές που στήνονται πίσω από την πλάτη του από το κομματόσκυλό του, τον Γκρούεζα (Διονύσης Παπαγιαννόπουλος) .

Κι εδώ βρίσκεται το παράδοξο: Όσοι θέλουν να καταγγείλουν το πολιτικό κατεστημένο (συνήθως οι δημοσιογράφοι), αυτομάτως φέρνουν στη μνήμη τους τον Μαυρογιαλούρο. Ο Μαυρογιαλούρος όμως, είχε και το φιλότιμο (εξ ου κι ο τίτλος της ταινίας) να παραιτηθεί από τον υπουργικό θώκο και τα προνόμιά του, αντί να κάνει το κουνέλι, όταν αντιλήφθηκε ότι «κάτι σάπιο υπάρχει στο βασίλειο της Δανιμαρκίας». Αναγνώρισε κι ανέλαβε δηλαδή την πολιτική ευθύνη των αδικοπραξιών, έστω κι αν δεν τις τέλεσε ο ίδιος προσωπικά, ενώ στέλνει τους απατεώνες στον εισαγγελέα.

Από την άλλη, κανείς (ή έστω ελάχιστοι), δεν επικαλείται το φαινόμενο «Γκρούεζας» που είναι η γάγγραινα του σάπιου πολιτικού συστήματος για να το καταγγείλει. Όπως και στην πραγματική πολιτική ζωή, τα τρωκτικά βγαίνουν από

το κάδρο και δρουν στο παρασκήνιο.

Μαυρογιαλός: «Και πώς ζεις εσύ ρε Γκρούεζα; Τί δουλειά κάνεις;».

Γκρούεζας: «Μα εγώ είμαι του κόμματος, κύριε υπουργέ!».

Μήπως λοιπόν, όλοι όσοι καταγγέλλουν τους «Μαυρογιαλούς» της εποχής μας, θα έπρεπε να δουν την ταινία, λίγο πιο προσεκτικά αυτή τη φορά, μήπως κάπου στο βάθος διακρίνουν και τον «Γκρούεζα»;